

hos Kommunerne. Der staar saa, at visse Kommuner, der er slemt stillede: f. Eks. de, jeg nævnede før, der er saa ulykkelige at have en talrig og flittig Arbejderbefolkning, helt eller delvis kan fritages efter Forhandling med Finansudvalget. I den følgende Paragraf siges der noget lignende for de Kommuners Vedkommende, der i Tiden fra 1. Marts til 31. Oktober i Henhold til Dyrtilslovens Bestemmelser har udbetalt mere, end de kan taale, de vil ogsaa kunne faa Beløbet helt eller delvis godtgjort. Med al Anerkendelse af, at visse Kommuner kan være saadan stillede, tror jeg dog, at der ikke vil blive mange Kommuner, der kan afse den Trediedel, der her er Tale om. Jeg synes derfor, det bør overvejes, om ikke Staten burde bære det hele. Kommuner, som ved Hjælp af en bestemt Boligpolitik eller paa anden Maade har vidst at holde sig den flittige Arbejderbefolkning fra Livet — den fører jo adskilligt Besvær og forskellige Slags sociale Udgifter med sig — kommer ganske vist til at betale lidt af det, der helt eller delvis eftergives nogle Kommuner, men de skal særlig ansøge derom. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at der — maaske med Undtagelse af dem, der har ført en egoistisk Politik — ikke vil være mange Kommuner, der ret vel kan afse den Trediedel, som Lovforslaget bestemmer, at Kommunerne skal yde.

Det ærede Medlem fra Verringe henviste til Bilag 13, og ærede Medlemmer, som vil se, hvorledes Arbejdsløsheden har udviklet sig, kan her faa det belagt med autoritative Tal, der viser, i hvilken Retning Bevægelsen gaar. Der er Enighed om, tror jeg, at en Lov som denne er i høj Grad paakrævet, fordi vi sikkert gaar en frygtelig Vinter i Møde, og om, at vi af Hensyn til Roen i Landet, kan jeg godt sige, skal gøre det mest mulige for de Folk, der her er Tale om at hjælpe. Foruden Arbejdsløsheden har vi Indkaldelsen af Sikringsstyrken, der har gjort sit til at forarme Folk, og værre bliver det, hvis de samme Mennesker skal underkastes Arbejdsløshed i den kommende Tid. Jeg vil derfor i denne Forbindelse henstille til den højtærede Indenrigsminister, naar der nu efter Lovforslagets forhaabentlig hurtige Vedtagelse her og i det andet Ting skal udsendes Cirkulærer angaaende denne Lov, da igen kraftigt at lægge Kommunerne paa Sinde, at de maa udnytte denne Lov fuldt ud. Vi skal for vort Vedkommende søge at gøre det saa godt som muligt. Naar Løven er givet, og der stilles

Midler til Raadighed — om det bliver paa den ene eller anden Maade —, synes jeg, at Kommunerne har en Pligt til at udnytte Løven saa godt som muligt. Det Cirkulære, Ministeren udsendte i Anledning af Dyrtilsforanstaltningerne, var i og for sig kraftigt nok, men det har desværre ikke virket tilstrækkelig kraftigt. Der har været endda fremtrædende Bykommuner, der ikke har benyttet Dyrtilsloven i den Udstrækning, de kunde, og noget saadant burde ikke gentage sig. En saadan Plet — kan jeg godt sige — burde ikke kunne sættes paa nogen Kommune her i Landet.

Jeg er enig med det ærede Medlem fra Verringe om, at det, der her tales om, er det, vi nødigst vil til, nemlig at give Penge i Form af Understøttelse. Det bedste vilde være, om vi kunde sætte samfundsmæssigt Arbejde i Gang. Jeg mener naturligvis nødvendigt Arbejde, thi man kan ganske vist sætte Folk til at flytte en Jordbunke frem og tilbage, saa har de noget at bestille, men det er ikke produktivt, og ingen, særlig ikke det ærede Medlem fra Verringe, mener, at man skulde gøre noget saadant. Jeg er enig med det ærede Medlem i den kraftige Opfordring, han rettede til forskellige Kommuner om hver for sig at se sig om efter Arbejder, der kan sættes i Gang. Det ærede Medlem omtalte Statsskovene og berørte de forskellige Konsekvenser af Arbejdet der, og heri er jeg enig med ham. Men foruden Vanskelighederne ved at skaffe Kost og Logi paa Stedet, som det ærede Medlem nævnede, er der en anden Ulempe. I hvert Fald er det sagt mig, at man i nogle Statsskove kun har villet gøre op hver tredje Uge. Naar Folk foruden at skulle ernære Familien, hvis de da har Familie, paa eet Sted og samtidig betale ret rigeligt for Opholdet, hvor de selv arbejder, skal vente paa den Arbejdsløn, de fortjener, lægges der en ny Byrde paa disse Folk, og det behøves ikke, thi Pengene skal jo ud, og her i Landet plejer vi altid at lønne ugevis. Som Følge deraf maa Statsskovene ogsaa kunne gøre det. Jeg gaar ud fra, at de Oplysninger, jeg har faaet, er rigtige.

Det ærede Medlem fra Verringe nævnede, at der muligvis kunde skaffes andet Arbejde, og at der skulde gøres Anstrebninger i saa Henseende. Det er muligt, at der her kan gøres noget. Vi har jo haft noget af den Art, hvad det ærede Medlem i sin Egenskab af Arbejdsanvisningsdirektør kender godt. Det Udvalg, der var nedsat for at skaffe Sukkerroearbejdere, har arbejdet heldigt, været Mellemed mellem